

14/5/70
**Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ
 ΠΑΡΟΥΣΙΑ**

«Τὰ λόγια σας συνήθεια τῆς ἀκοῆς) θουίζουν μέσα στὰ ξάρτια καὶ περνᾶνε) μήπως πιστεύω πιά στὴν ὑπαρξη σας) μοιραῖοι σύντροφοι, ἀνυπόστατοι ἴσκιοι».

Ὁ Σεφέρης τονίζει ἀκόμη περισσότερο τὴν μελαγχολία τῆς στιγμῆς. Κι' ἄς τὸν πῆρα ἀκριβῶς γιὰ τὸν ἀντίθετο λόγο. Ἔστω ὅμως, ἐδῶ νοιώθεις τὴν ἀνθρώπινη παρουσία. Τὴ νοιώθεις ἴσως πιὸ έντονα παρὰ ἀνάμεσα σ' ἓνα ἀδιάφορο πλήθος.

«Ἦταν ὠραία τὰ μάτια σου μὰ δὲν ἤθερες ποῦ νὰ κοιτάξεις
 Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ κοιτάξω
 κι' ἐγώ..

Τρία κόκκινα περιστέρια μέσα στο φῶς
 Χαράζοντας τὴ μοίρα μας μέσα στο φῶς
 μὲ χρήματα καὶ χειρονομίες ἀνθρώπων
 ποῦ ἀγαπήσαμε

Μιὰ φίλη μου τὸ ἀνακάλυψε.

«Σκέφτηκες ποτὲ πόσους συλλογισμοὺς κρύβει ἓνα χειροποίητο κέντημα;

Πόσες σκέψεις ἔκανε ἡ γυναίκα ποῦ τόφτιαχνε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἀπάνω του;»

Κι' ἐγὼ συμπληρώνω.

«Δὲν ἀγαπῶ τὰ φρεσκοκτισμένα σπίτια χωρὶς ἱστορία. Δὲν ἀγαπῶ τοὺς τοίχους ποῦ δὲν ἄκουσαν οὔτε ἓνα κλάμα παιδιοῦ, οὔτε ἓνα τραγούδι παιδούλας. Ἀγαπῶ τὰ σπίτια μὲ προσωπικότητες, ποῦ τὶς σμιλεύουν τὰ χρόνια κι' οἱ ἀνθρώποι ποῦ τὰ κατοικοῦν.»

Ἡ ἀνθρώπινη παρουσία... Οἱ εὐαίσθητοι ἀνθρώποι τὴν ἀναζητοῦν ἀπελπισμένα, ὅλη τὴν ὠρα. Τριγυρίζουν στοὺς δρόμους ψάχνοντας, ἀγωνίζονται νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ μοναξιά. Καμιά φορά ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένεις ἔρχεται καὶ σὲ βρίσκει. Εἶναι ἓνα γράμμα κάποτε, ἀπὸ μίλια μακριὰ. Ἄλλοτε εἶναι ἓνα ποίημα, ποῦ ὁ πομπὸς του συναντᾶ τὸ δικὸ σου δέκτη σ' ἓνα σπινθήρα. Κι' ἄλλοτε εἶναι τὸ ζεστὸ χαμόγελο τοῦ φίλου, τοῦ συντρόφου, τοῦ ἀδερφοῦ.

Ἡ ἀνθρώπινη παρουσία. Ἀκόμη δὲν τὸ καταλάβαμε κι' ὅμως ἔτσι εἶναι. Οὔτε τ' ὄξυγόνο, οὔτε τὸ νερὸ. Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ προϋπόθεση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Φανταστήκατε ποτὲ ἓνα καὶ μόνο ἀνθρώπο σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη; Χωρὶς ψυχὴ νὰ μοιραστεῖ τὸ δάκρυ καὶ τὴ χαρὰ του; Φανταστήκατε ποτὲ μιὰν ἐρημιά σὰν τοῦ θανάτου;

Ἡ ἀνθρώπινη παρουσία. Κάτι σὰν τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες. Δὲν τὴ βλέπεις, τὴ νοιώθεις, νοιώθεις τὴν ἐπίδρασή της ἀπάνω σου, μὰ κυρίως ἀλοῖμονο νοιώθεις τὴν ἔλλειψη της. Ζευγάρια ποῦ ζοῦν χρόνια μαζί καὶ δὲν τοὺς ἐνώνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ συνήθεια ἢ μιὰ προκατάληψη. Συνάδελφοι ποῦ δὲν τοὺς δένουν παρὰ καταστάσεις καὶ λογαριασμοὶ. Ἀνθρώποι, χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἀνθρώποι, μὲ μόνο συνδετικὸ κρίκο τὸ χαρτονόμισμα. Κι' ἡ ἀνθρώπινη παρουσία στριμωγμένη ἀνάμεσα σὲ πολέμους καὶ συμφέροντα, ἀνάμεσα σὲ μικρὲς ἀγωνίες καὶ ρουτίνα, ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Ἄς μαθαίνουμε τὰ παιδιὰ μας τουλάχιστο νὰ τὴ ξεχωρίζουν...

ΓΛΑΥΚΗ